

REMÉNYI JÓZSEF:

Ablakmosás

Ablakot mosott ammoniás vízzel,
parttalan áradt átható szaga
a nagy szoba négy fala között, akár
az okoskodók rút gondolata.

Fiatal cseléd, elcsitított vágyak
mulandóján a lombok testvére.
Dalolgatott, míg az utcán füttyös hang
felelt s bokréta hírű lett vére.

Nyomasztó szag, sőt fojtó, mint csatornák
szétomló bűze, mérges kígyóké.
És ragyogott az ablak s mégis, mégis
folt maradt rajta, a csúf napoké.

A ronda szagtól fejfájást kaphatott,
kin átröpül a virág illata
pillék szárnyán s úgy szereti az üde
levegőt, mint az eget csillaga.

(Ohio, Cleveland, 1953.)

REMÉNYI JÓZSEF:

Nem mindig én szólok a versben

Nem mindig én szólok a versben,
ámde mindig jelen vagyok.
Sohasem nézem közömbösen,
akit mindenki elhagyott.

Nem mindig én szólok a versben,
de ha fújnak a vad szelek
s virágot törnek, felajánlom
strófáim, mint búvóhelyet.

Nem mindig én szólok a versben,
de ha szundikál a csoda,
fölébresztem s elkalauzolom
oda, ahol a ház kaloda.

Nem mindig én szólok a versben,
de ha rohadt szavak rontnak
a világűrbe, a harangok
kéresemre mélán kongnak.

Nem mindig én szólok a versben,
de néha izen a messze.
Célja gyöngyvirág illatának,
hogv a csúf szagát ijessze.

Nem mindig én szólok a versben,
de az undor, a fásult hang.
Védem magam, mint rabló ellen,
nincs más fegyverem, mint a lant.

(Ohio, Cleveland, 1953.)